

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **S. V.**
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2021, č. j. MV-178299-5/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2021, č. j. MV-178299-5/SO-2020 se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12 228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a jemu předcházející správní řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 2. 2021, podanou téhož dne u Krajského soudu v Plzni (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jen „soud“), domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2021, č. j. MV-178299-5/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 7. 2020, č. j. OAM-2913-40/ZR-2018 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým bylo žalobci podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušeno povolení k trvalému pobytu, byla stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí a byl udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Ze správního spisu soud zjistil následující průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí žalované a které soud stručně rekapituluje následovně.
3. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) svým oznámením ze dne 4. 12. 2018 zahájilo se žalobcem správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že držitel tohoto povolení závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, čehož se dopustil opakovaným protiprávním jednáním a pravomocným odsouzením, a současně dle § 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že držitel tohoto povolení byl soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
4. Žalobce se k zahájení řízení vyjádřil podáním ze dne 17. 1. 2019 tak, že není splněn ani jeden ze zákonných důvodů deklarovaných správním orgánem, a proto navrhl, aby předmětné správní řízení bylo zastaveno.
5. Prvostupňový orgán ve správním spisu zejména shromáždil trestní rozsudky týkající se žalobce, provedl lustraci osoby žalobce (zejména z evidence rejstříku trestů a evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR), dále nechal provést pobytovou kontrolu v místě bydliště žalobce (ta se uskutečnila dne 15. 1. 2019 s kladným výsledkem pro žalobce), provedl výslech žalobce (pořízen protokol o výpovědi žalobce ze dne 7. 3. 2019), opatřil zprávu o průběhu dohledu v období od 25. 7. 2017 do 7. 10. 2019 (zpráva probační úřednice PhDr. E. Š. ze dne 7. 10. 2019) a nakonec vyzval žalobce (prostřednictvím jeho původního právního zástupce JUDr. L. J.) k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (výzva ze dne 7. 5. 2020). Ze správního spisu též vyplývá, že původní právní zástupce žalobce JUDr. J. byl v době výzvy k seznámení se s podklady pro rozhodnutí dlouhodobě hospitalizován a nebyl schopen plnit povinnosti advokáta, přičemž určený zástupce JUDr. J., kterým byl Mgr. M. K., advokát, za žalobce nakonec možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí nevyužil, ač přípisem ze dne 21. 5. 2020 žádal o poskytnutí delší lhůty, čemuž prvostupňový orgán vyhověl.
6. Prvostupňový orgán následně vydal shora uvedené prvostupňové rozhodnutí ze dne 21. 7. 2020, kterým žalobci zrušil trvalý pobyt, když dovedl naplnění zákonného důvodu podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zatímco druhý z důvodů, pro které bylo zahájeno předmětné správní řízení (§ 87l odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců), za naplněný neshledal.
7. Prvostupňové rozhodnutí bylo napadeno nejprve blanketním odvoláním ze dne 6. 8.

2020 (které za žalobce podala Mgr. L. Š., advokátka určená jako druhý zástupce za JUDr. J.). Následně dne 11. 8. 2020 obdržel prvostupňový orgán oznámení o převzetí právního zastoupení žalobce nynějším právním zástupcem (Mgr. Petr Václavek), jehož přílohou bylo též blanketní odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Podané odvolání bylo následně doplněno, a to podáním datovaným 14. 9. 2020 (zástupce Mgr. Š.) a poté podáním datovaným 21. 10. 2020 (zástupce Mgr. Václavek). Prvostupňový orgán měl odvolání žalobce za řádně podané, a proto jej dne 20. 11. 2020 předložil žalované k projednání a rozhodnutí.

8. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 6. 1. 2021. Žalovaná zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvostupňového rozhodnutí odůvodnila tím, že prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí řádně vyhodnotil a odůvodnil, proč se v daném případě nejedná o pouhý exces, ale devítinásobnou recidivu, kdy chování žalobce prokazatelně znamená aktuální závažné a hlavně opakované narušování veřejného pořádku. Jak vyplývá ze spisového materiálu, trestná činnost odvolatele je bezesporu závažná trestná činnost. Žalobci bylo dne 26. 1. 2001 vydáno oprávnění k trvalému pobytu na území. Odsouzen za trestné činy byl v letech 1994, 1996, 1997, 2006, 2007, 2015, 2017 a nově dne 22. 8. 2019, tedy půl roku po zahájení tohoto řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území (17. 12. 2018), kdy žalobce byl odsouzen za zanedbání povinné výživy a podmíněně odsouzen k trestu odnětí svobody s dohledem na 5 měsíců se zkušební dobou do 5. 12. 2021. Žalovaná neshledala důvodnou námitku žalobce, že prvostupňový orgán nepostupoval v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť součástí spisového materiálu jsou rozsudky jednotlivých trestních soudů, stanovisko probační a mediační služby, bylo prověřeno místo pobytu žalobce a rovněž žalobce byl předvolán k výsledku, aby prvostupňový orgán zjistil veškeré relevantní skutečnosti ze soukromí žalobce a jeho rodiny. Dle názoru žalované opakované protiprávní vědomé jednání žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a z chování žalobce (který byl v rámci probíhajícího správního řízení o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu na území opětovně odsouzen), nelze dojít k závěru, že se žalobce obdobných jednání nedopustí i do budoucna.
9. Žalovaná dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že prvostupňový orgán se přezkoumatelným způsobem zabýval posouzením zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a žalovaná s jeho závěry souhlasí, přičemž odkazuje na strany 6 až 10 prvostupňového rozhodnutí. Ke dvěma dětem, S. a S. R., má žalobce vyživovací povinnost. Tuto skutečnost v rámci výsledku správnímu orgánu prvního stupně žalobce nesdělil. Žalobce byl odsouzen za zanedbání povinné výživy k těmto dětem. Žalobce je v kontaktu pouze s jednou nezletilou dcerou, o ostatní děti nepečuje, ani se nepodílí na jejich výchově a neplní vůči nim ani svou zákonnou vyživovací povinnost. Žalobce sice nyní žije ve společné domácnosti s manželkou a nezletilou dcerou, k této skutečnosti prvostupňový orgán přihlédl a vypořádal se s touto skutečností při hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce v průběhu řízení nepožadoval, aby si prvostupňový orgán za účelem zjištění skutkového stavu věci vyžádal závazné stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí s ohledem na jeho nezletilou dceru E. V., nar. X., státní občanku České republiky. Žalovaná připouští, že rozhodnutí potencionálně může mít negativní dopad do rodinného života žalobce, ovšem k tomu je třeba dodat, že manželka a dcera nejsou vázány na pobytové oprávnění žalobce, a mají tak možnost nadále pobývat na území, přičemž žalobce je může

navštěvovat a může tak nadále realizovat svůj rodinný a osobní život. Samotný žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by se nemohl vrátit do země původu. Žalovaná tak má za to, že napadené rozhodnutí není v kontextu posouzení všech okolností nepřiměřené ve vztahu k důvodu pro zamítnutí žádosti (zřejmě myšleno pro zrušení trvalého pobytu – pozn. soudu).

II. *Žaloba*

10. Žalobce v podané žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, a proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
11. Žalobce předně namítá porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, tedy nedostatečné zjištění skutkového stavu. Řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu je totiž řízení vedené z moci úřední a v jako takovém leží povinnost zjištění skutkového stavu plně na straně správního orgánu. Správní orgány nezjistily skutečnosti potřebné k posouzení otázky přiměřenosti jejich rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 2 odst. 4 správního řádu, zejména když neopatřily stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí s ohledem na žalobcovu nezletilou dceru E. V., nar. X., občan ČR, za účelem prokázání zcela nepřiměřeného dopadu do rodinného a soukromého života nezletilé dcery v případě vydání rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu žalobce.
12. Žalobce nijak nepopírá, že byl odsouzen za svou předchozí činnost, nicméně již samotnými trestními soudy nebyl shledán důvod pro uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody, neboť v případě žalobce byly shledány důvody svědčící o možnosti jeho nápravy a dalším nepokračování v trestné činnosti, tedy takové skutečnosti, které soud přesvědčily o tom, že žalobce v budoucnu povede řádný život. S ohledem na širší a intenzitu rodinných vazeb na území České republiky a s ohledem na to, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, soudy neuložily trest vyhoštění.
13. Jelikož žalovaná se dostatečně nevypořádala s jeho námitkou, žalobce opětovně namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány aplikují a interpretují pojem závažné porušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců způsobem, který neodpovídá standardům stanoveným judikaturou Nejvyššího správního soudu a eurokonformnímu výkladu. Žalobce v dané souvislosti cituje z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu ČR. Žalobce má za to, že ze zjištěného skutkového stavu nelze žádným způsobem dovozovat, že pobyt žalobce na území ČR představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyly splněny podmínky, pro které je možné zrušit povolení k trvalému pobytu z důvodu závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Dále je napadené rozhodnutí v rozporu s § 3 a § 2 odst. 4 správního řádu, protože nebyly prokázány veškeré skutečnosti relevantní pro posouzení okolností případu žalobce.
14. Žalobce dále trvá na tom, že rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu je zásadním způsobem nepřiměřené z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale i jeho rodinných příslušníků, a dále, že prvostupňový orgán i žalovaná nezjistily dostatečným způsobem skutkový stav. V případě žalobce je nutné posuzovat

zásah do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodinných příslušníků vůči zájmu státu na veřejné bezpečnosti, předcházení zločinnosti a ochraně zdraví. A právě z tohoto pohledu je nutné zkoumat i aktuální vliv trestné činnosti žalobce a hrozbu jeho pokračování v budoucnu. Žalobce namítá, že k poslednímu páčání trestné činnosti došlo v únoru 2018, kdy byl i za tuto trestnou činnost odsouzen. Avšak od té doby se žalobce už nedopustil žádné další trestné činnosti a vede v současné době příkladný život. Žalobce má na území ČR celou svou rodinu, zejména pak svou manželku a nezletilou dceru, obě jsou občany ČR. Celá rodina zde žije ve společné domácnosti. Žalobce v České republice žije více než 30 let. Rodinné vazby žalobce na území jsou velice zásadní. Žalovaná ani prvostupňový orgán se jimi však blíže nezabývaly, toliko provedly výčet rodinných příslušníků, ale nijak se nezabývaly otázkou, jaký dopad bude mít ukončení pobytu pro ně, což je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce odmítá názor správních orgánů, že by bylo možné dopady do rodinného a soukromého života řešit na základě krátkodobých víz, neboť se jedná o finančně i administrativně náročný postup, navíc v současné pandemické situaci jsou dána značná omezení, která neumožňují operativní reakce na potřeby rodiny, a není možné takto zajistit péči o nezletilou dceru. Žalobce se na jedné straně vymezuje vůči aplikovatelnosti závěrů z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 30, na druhé straně se dovolává závěrů v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 – 28, přičemž tento svůj postoj odůvodňuje.

15. Žalobce uzavírá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgány obou stupňů nezjistily dostatečně skutkový stav na to, aby mohly skutečně posoudit pomyslné misky vah, a sice zájem na zrušení pobytu na jedné straně a přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života na straně druhé. Rozhodnutí je též nepřezkoumatelné a nepřiměřené z hlediska výkladu žalované týkajícího se zájmu na zrušení povolení pobytu žalobce. V neposlední řadě je pak nutno trvat na tom, že rozhodnutí žalované je nepřiměřené s ohledem na zásah do rodinného a soukromého života nejen žalobce, ale též jeho rodinných příslušníků.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

16. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 9. 3. 2021 navrhla, aby soud shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
17. Žalovaná v úvodu vyjádření zrekapitulovala předmět správního řízení a poté konstatovala, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá žalobní námitky jako nedůvodné, přičemž odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Jelikož žalobce v žalobních bodech uplatnil stejné námitky jako v odvolání, odkazuje žalovaná na čl. III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací orgán k uvedeným námitkám dostatečně podrobně vyjádřila a neshledává potřebu změny.

IV.

Průběh řízení

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.

19. S ohledem na lhůtu pro rozhodnutí soudu ve smyslu § 172 odst. 10 ve spojení s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců soud věc projednal a rozhodl přednostně.
20. Žalovaná udělila souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání (č. 1. 27). Žalobce sice výslovně trval na nařízení jednání, ovšem soud v rámci posouzení věci dovedl vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou soud zruší napadené rozhodnutí bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

21. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud vycházel při přezkouvání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
22. Po přezkouvání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. K otázce přezkoumatelnosti správního rozhodnutí existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, jak se podává např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020 – 34: *„K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).“*
24. Jak vyplynulo ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí, žalovaná (ve shodě s prvostupňovým orgánem) dospěla k závěru, že došlo k naplnění dikce § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z rozhodnutí žalované (a potažmo z prvostupňového rozhodnutí, na které se žalovaná hojně odkazuje) je patrné, z jakých podkladů správní orgány v posuzovaném případě vycházely a jakými úvahami se řídily. Jak je patrné z úvodní rekapitulace správního řízení (srov. bod 5 výše) žalovaná a prvostupňový orgán při svém rozhodování vycházely především z trestních rozsudků, které si v rámci

správního řízení opatřily a učinily je součástí správního spisu, dále z výpisů žalobce z rejstříku trestů a dalších evidencí, z výsledku pobytové kontroly v místě bydliště žalobce, z výsledku žalobce a ze zprávy probační úřednice o průběhu dohledu v období od 25. 7. 2017 do 7. 10. 2019. Žalovaná, opět ve shodě s prvostupňovým orgánem, rovněž hodnotila dopad svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a shledala, že v tomto případě nebude dopad jejího rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Své úvahy v tomto směru v napadeném rozhodnutí žalovaná odůvodnila, byť v mnohém odkazovala na prvostupňové rozhodnutí.

25. Z těchto důvodů soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, a tudíž hodnotí žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti jako nedůvodnou.
26. Soud se dále zabýval námitkou nezákonnosti, kterou žalobce spatřuje jednak v nesprávné aplikaci a interpretaci pojmu závažné porušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jednak v nenaplnění zákonného požadavku na to, aby rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce bylo přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
27. Soud při rozhodnutí věci vyšel v první řadě z následující právní úpravy.
28. Podle § 15a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho manžel.*
29. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*
30. Podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
31. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
32. V projednávané věci není sporu o tom, že z ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že povolení k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny dvě podmínky, a to (i) cizinec ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek (a současně není zahájeno řízení o správním vyhoštění), a (ii) zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze povolení cizince k trvalému pobytu zrušit. Žalovaná měla za splnění obě podmínky, žalobce naopak nepovažuje za naplněnou ani jednu z těchto podmínek.

(i) *Otázka naplnění podmínky závažného porušení veřejného pořádku*

33. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány ve vztahu k první podmínce spatřují její naplnění v devítinásobné recidivě žalobce, kdy na základě okolností, které vedly k devíti odsouzením žalobce, neměly pochyb o tom, že chování žalobce představuje trvající ohrožení veřejného pořádku (naopak ohrožení bezpečnosti státu správní orgány nedovodily).
34. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2019, č. j. 1 Azs 222/2019-24 uvedl k posouzení otázky závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců následující: *„Pro možnost aplikovat v konkrétní věci § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je nutno zabývat se v první řadě povahou jednání cizince, tedy posoudit zda toto jednání představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. např. rozsudek ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 – 146, č. 2882/2013 Sb. NSS). Je třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, které mohou mít vliv na závažnost jednání cizince a posouzení hrozby budoucího narušování veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, doba, která uplynula od jeho spáchání, apod.“* Dle judikatury Nejvyššího správního soudu o závažné narušení veřejného pořádku půjde zpravidla v případech závažné drogové trestné činnosti (srov. např. rozsudek ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017 - 45 nebo rozsudek ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017 - 31).
35. Dále pak Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020-42 zdůraznil (s odkazem na svou dřívější judikaturu), že *„ohrožení veřejného pořádku je třeba posuzovat především ve vztahu k aktuální situaci a do budoucna“* (soud pro úplnost poznamenává, že uvedený závěr sice byl vysloven v rámci výkladu důvodu pro zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, při němž je třeba aplikovat čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003, jež má – dle judikatury Nejvyššího správního soudu – přímý účinek, nicméně podle názoru soudu se citovaný princip uplatní i při výkladu jiných důvodů pro zrušení trvalého pobytu pro ohrožení či narušení veřejného pořádku).
36. V nedávném nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20-2 se podává, že § 87l zákona o pobytu cizinců je třeba vyložit v souladu s požadavky Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „Směrnice“). V návaznosti na to Ústavní soud učinil následující shrnující závěr: *„Lze tedy uzavřít, že podle SDEU při uplatňování Směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nelze vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin, ale je dále třeba vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (viz bod 50 výše citovaného rozsudku SDEU ve věci Tsakouridis). Obdobná kritéria uplatňuje i Nejvyšší správní soud např. ve vztahu k § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců týkajícího se žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, uvádí-li, že „[k]riminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by*

mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd.“ (viz bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 29/2019-33 ze dne 29. 5. 2020).“

37. Poté, co se soud seznámil s obsahem správního spisu a odůvodněním napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí, dospěl k závěru, že správní orgány v posuzovaném případě shora popsaným požadavkům na zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nedostály, ačkoli v odůvodnění svých rozhodnutí toto konstatují. Dle názoru soudu správní orgány upřely svou pozornost pouze na to, že žalobce se po dobu svého více jak 30letého pobytu na území ČR dopustil opakované trestné činnosti, aniž by ovšem náležitě zhodnotily veškeré relevantní aspekty žalobcovy kriminální minulosti a zejména pak v očích soudu patrné tendence žalobce k jeho nápravě poté, co se mu s jeho druhou (stávající) manželkou A. V. T. (občankou ČR) narodila dcera E. V. (nar. X., taktéž občanka ČR).
38. Soud v dané souvislosti předesílá, že rozhodně nechce jakkoli zpochybňovat či dokonce bagatelizovat společensky nežádoucí faktor recidivy trestné činnosti, zvláště pak u cizinců, kteří využívají benefitu pobytu na území ČR, když dle ustálené judikatury Ústavního soudu *subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje; je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17). Na druhou stranu, jak ostatně plyne ze shora citované judikatury, i v případech, kdy se jedná o cizince dlouhodobě žijícího na území ČR, který opakovaně páchal trestnou činností, za kterou byl podle platného práva náležitě potrestán a tresty řádně vykonal (jako tomu je v případě žalobce), nelze *a priori* a bez náležitého zkoumání okolností daného případu, které mohou mít vliv na další jednání a chování cizince na území ČR a posouzení hrozby budoucího narušování veřejného pořádku, dovodit trvalý ohrožení veřejného pořádku ze strany takového cizince.
39. Žalovaná v napadeném rozhodnutí označuje žalobce za devítinásobného recidivistu, z jehož chování nelze dojít k závěru, že se obdobných jednání nedopustí i do budoucna. Soud zastává názor, že pro takovýto závěr nemá žalovaná dostatečnou oporu ve správním spisu, resp. takový závěr žalované v rozporu se správním spisem.
40. Správní orgány v první řadě zcela pominuly pro projednávanou věc velmi příznačné shrnutí žalobcovy trestní minulosti v rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2019, č. j. 7 To 16/2019 – 1100, který v pozici odvolacího trestního soudu (odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o trestu tak, že namísto trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců nepodmíněně uložil žalobci trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců podmíněně s odkladem na 3 roky a peněžitý trest 50 000,- Kč) uvedl následující: *„k předchozím odsouzením obžalovaného [tj. žalobce – pozn. soudu] je třeba uvést, že tento sice má evidováno 7 tuzemských odsouzeních, nicméně tyto s ohledem na ukládání souhrnných trestů tvoří 4 odsouzeních, přičemž záznamy pod body 1 – 5 popisu z evidence rejstříků trestů jsou zahlazené a šlo o odsouzení z let 1994 – 2007. Poslední dva záznamy pak tvoří jedno odsouzení, a to k podmíněnému trestu odnětí svobody, v rámci jehož zkušební doby byl spáchán projednávaný skutek. Ze zprávy Probační a mediační služby, která nad odsouzeným*

vykonává dohled v náhradu vazby, vyplývá, že odsouzený pečlivě plní podmínky dohledu, pracuje v SRN a je kvůli své rodině motivován žít řádný život. [...] dle náhledu krajského soudu u obžalovaného v mezidobí došlo k významnému posunu. Tento je zaměstnán, stará se o rodinu a i ze zprávy probačního úředníka vyplývá, že se ke všem svým povinnostem staví čelem a snaží se o začlenění do běžného života. Trestní minulost obžalovaného není u obžalovaného Veli okolností natolik přitěžující, aby převážila nad chvályhodným způsobem, jakým obžalovaný nyní žije. [...] obžalovaný v současnosti řádně pracuje, stará se o rodinu, uvědomuje si závadnost svého jednání, které doznal [...]“.

Nutno doplnit, že citovaný rozsudek odvolacího trestního soudu přezkoumával rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 2. 11. 2017, č. j. 4 T 65/2017 – 994, kterým byl žalobce shledán vinným přečinem krádeže dle § 205 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního zákona za skutek, který se stal dne 1. 3. 2017 (žalobce odcizil z otevřené kabiny dodávky plastové desky s finanční hotovostí ve výši 45 627 Kč).

41. Nad rámec trestní minulosti žalobce shrnuté v právě citovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni byl žalobce odsouzen pouze jednou, a to rozsudkem Okresního soudu Praha – východ ze dne 22. 8. 2019, č. j. 16 T 89/2018 – 229, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2019, č. j. 11 To 312/2019 – 262, kterými byl shledán vinným za úmyslný přečin zanedbání povinné výživy dle § 196 odst. 1 trestního zákona a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců podmíněně s odkladem na 24 měsíců a byla mu uložena povinnost uhradit dlužné výživné a hradit běžné výživné. Z odůvodnění odvolacího rozsudku vyplývá, že žalobce v období od května 2012 do února 2018 neplnil vyživovací povinnost ke své nezletilé dceři S. R., nar. X., a nezletilému synovi S. R., nar. X., které měl platit k rukám matky Ž. R., své předchozí družky. Dále pak, že v trestním řízení bylo prokázáno, že výživné žalobce plnil pouze částečně v celkové výši 160 741 Kč za celé období na obě děti a dlužil tak za dané období celkem na výživném 107 259 Kč. Rovněž je z trestního rozsudku patrné, že v trestním řízení žalobce namítal a potvrdily to i výpovědi svědků, že žalobce kupoval svým nezletilým dětem věci (drahé oblečení, telefony apod.), což ovšem trestní soudy vyhodnotily jako dary, které se na výživné nezapočítávají. Ovšem ani tyto skutečnosti správní orgány v posuzovaném případě žádným způsobem nereflektovaly, jak je patrné z napadeného rozhodnutí, kde žalovaná pouze kategoricky uvádí, že žalobce byl odsouzen za zanedbání povinné výživy, o děti z předchozího vztahu nepečuje, nepodílí se na jejich výchově a neplní vůči nim ani svou zákonnou vyživovací povinnost.
42. Žalovaná v napadeném rozhodnutí reaguje na námitku žalobce, že prvostupňový orgán nepostupoval v souladu s § 3 a 50 odst. 3 správního řádu, tím, že ji označuje za nedůvodnou, přičemž odkazuje na v řízení provedené výsledky žalobce a dále na stanovisko probační a mediační služby. Skutečnost je ovšem taková, že správní orgány sice existenci těchto podkladů pro rozhodnutí konstatují, ovšem náležitě je do svého posouzení nezohlednily. Ponecháme-li stranou výpověď žalobce, které nemusely správní orgány uvěřit (i když by měly uvést, proč by případně hodnotily výpověď žalobce za nevěrohodnou, bylo-li tomu tak), pak ze zprávy o průběhu dohledu nad žalobcem v období od 25. 7. 2017 do 7. 10. 2019 vypracované probační úřednicí PhDr. E. Š. dne 7. 10. 2019 vyplývá zejména to, že žalobce řádně plnil podmínky dohledu a uložené povinnosti a omezení, dostavuje se na schůzky probační a mediační služby spolehlivě, je kontaktní, má legální příjem ze stabilního zaměstnání, který je pro něj a pro jeho rodinu dostačující a doložil účtenkami doklady o platbách výživného od června 2019, jakož se i vyjádřil k úhradě peněžitého trestu, náhrady škody a nákladů na výkon vazby. Vysvětlil i

své aktuální osobní a sociální poměry. Nic z uvedeného ovšem správní orgány ve svém posouzení nezohlednily.

43. V návaznosti na výše uvedené soud ve vztahu k první podmínce pro zrušení trvalého pobytu žalobce ve smyslu § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uzavírá, že závěr žalované (a potažmo i prvostupňového orgánu) o naplnění podmínky závažného narušování veřejného pořádku není souladný s obsahem správního spisu. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu naopak nasvědčují tomu, že u žalobce v posledních letech došlo k významnému posunu od kriminální minulosti směrem ke spořádanému životu, když má trvalé zaměstnání a novou rodinu, kterou zaopatřuje a v rámci které se osobně podílí na výchově čtyřleté dcery, jakož i podpoře studující manželky. Stejně tak měl žalobce po svém odsouzení plnit i vyživovací povinnost pro své dvě nezletilé děti z předchozího vztahu (když žalobce plnil vyživovací povinnost i v minulosti, ovšem pouze částečně, nicméně i v trestním řízení bylo prokázáno, že na vyživovací povinnosti uhradil více, než dlužil, tudíž minimálně snaha žalobce řešit své závazky vůči dětem z předchozího vztahu je patrná). Soud doplňuje, že předchozí kriminální činnost žalobce rozhodně nelze brát na lehkou váhu a pokud by správní orgány přistoupily ke zrušení trvalého pobytu v době blízké žalobcově trestné činnosti, za kterou byl odsouzen v letech 1994 až 2007, pak by podle názoru soudu mohl být odůvodněn závěr o tom, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. K tomu ovšem nedošlo, když správní řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce bylo zahájeno až dne 4. 12. 2018, tedy v době, když žalobce již na území ČR založil novou rodinu, narodila se mu v manželství dcera a začal žít spořádaným životem. V projednávané věci soud v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu zkoumal existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného narušení veřejného pořádku, přičemž dospěl k závěru, že ze správního spisu je patrná změna v chování a jednání žalobce, která trvá již od měsíce března 2017, kdy se datuje poslední skutek naplňující znaky majetkové trestné činnosti, za kterou byl žalobce v minulosti převážně odsuzován.

(ii) *Otázka naplnění podmínky přiměřenosti*

44. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců (včetně rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu dle § 87l odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců) správní orgány jsou povinny zohlednit kritéria uvedená ve shora citovaném ustanovení § 174a odst. 1 tohoto zákona.
45. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020-19 se podává následující: „*Ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců však není jediným rozhodným hlediskem, neboť je nezbytné předmětnou otázku posoudit i dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána, zejména pak dle čl. 8 Úmluvy, ze kterého plyne právo každého na respektování soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda správní orgány a následně krajský soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce postupovaly v intencích vnitrostátních právních předpisů, Úmluvy a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), jejichž promítnutí do vnitrostátního práva ostatně představují právě § 87l odst. 1 písm. e) a § 174a zákona o pobytu cizinců.*“
46. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu platí, že ani v případech velmi závažné trestné činnosti, jakou je drogová kriminalita, není možné *a priori* vyloučit nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince (tím spíše to bude platit u

majetkové trestné činnosti spočívající v krádežích, byť by se jednalo o recidivu – pozn. soudu). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020 – 42 uvedl následující: „Z povahy hodnocení přiměřenosti plyne, „že nelze předem typově vymezit situace, za kterých vždy bezvýjimečně převáží jedna strana pomyslných vah nad druhou (zde ochrana veřejného zájmu nad právem na ochranu soukromého a rodinného života). [...] I v případě závažné trestné činnosti totiž nelze vyloučit situace, ve kterých právo na ochranu soukromého a rodinného života může převážet. [...] Nelze tudíž akceptovat nosné úvahy [...] vycházející z toho, že zrušení povolení k trvalému pobytu způsobil výlučně svým jednáním stěžovatel, který si měl být vědom toho, že zde má rodinu a případné zrušení pobytového oprávnění by pocítoval jako zásah do soukromého a rodinného života. Takový argument by totiž bylo možno využít s ohledem na nyní aplikovaný důvod zrušení platnosti trvalého pobytu fakticky vždy, což by jakékoliv poměřování prakticky vylučovalo“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. února 2020 č. j. 8 Azs 297/2019 - 45).“

47. Nejvyšší správní soud dále v právě citovaném rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020-42 uvedl (s odkazem na rozsudek ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019 - 28), že „při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života na poli čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (ESLP) klade důraz i na nejlepší zájem dítěte (viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte), „byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily.“
48. V již citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2020, č. j. 1 Azs 284/2020-19 kasační soud vytkl žalovanému správnímu orgánu (stěžovateli), že „nevěnoval nejlepšímu zájmu nezletilého dítěte stěžovatele dostatečnou pozornost, pouze konstatoval, že čl. 9 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů. Konstatoval, že Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu práva dítěte na osobní kontakt s oběma rodiči, nestanoví však, že oba rodiče musí žít se svými dětmi v jednom státě, naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít. Skutečnost, že oddělení dítěte od jednoho z rodičů je dle Úmluvy o právech dítěte za určitých kvalifikovaných okolností možné, avšak sama o sobě nemůže znamenat, že předmětné rozhodnutí je přiměřené. Naopak je třeba pečlivě definovat nejlepší zájem nezletilého syna žalobce v tomto konkrétním případě, zkoumat, do jaké míry by byl zrušením povolení k trvalému pobytu narušen, a poměřovat takovou újmu s veřejným zájmem na ztrátě pobytového oprávnění žalobce. To však stěžovatel neučinil.“
49. K námitce žalobce o nesplnění podmínky přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života (kterou žalobce uplatnil již ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí) žalovaná v napadeném rozhodnutí uvádí, že prvostupňový orgán se přezkoumatelným způsobem zabýval posouzením zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. S odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, s nímž se žalovaná ztotožnila, uzavřela, že žalobce je v kontaktu pouze s jednou nezletilou dcerou, o ostatní děti nepečuje, ani se nepodílí na jejich výchově a neplní vůči nim ani svou zákonnou vyživovací povinnost. Žalovaná připouští, že rozhodnutí potenciálně může mít negativní dopad do rodinného života žalobce, ovšem k tomu je podle ní třeba dodat, že manželka a dcera nejsou vázány na pobytové oprávnění žalobce a mají tak možnost nadále pobývat na území, přičemž

žalobce je může navštěvovat.

50. Soud ani v této otázce nesdílí názor žalované, resp. prvostupňového orgánu. Podle názoru soudu správní orgány v projednávané věci nedostatečně zohlednily aktuální rodinné poměry žalobce ve vztahu k jeho současnému manželství s A. V. T., se kterou vychovává nezletilou (v současnosti čtyřletou) dceru E. V., přestože tyto rodinné poměry jsou patrné z obsahu správního spisu.
51. Žalobce již ve správním řízení namítal, že na území České republiky žije přes 30 let, má na území vytvořeny hluboké sociální, ekonomické a především rodinné vazby. Na území má žalobce svoji nejbližší rodinu, a sice svou manželku A. V. T. (manželství uzavřeno dne X.), se kterou vychovává dceru E. V. (nar. X.). Manželka i dcera jsou občany ČR. Celá rodina žije ve společné domácnosti v Ch., kde obývají byt 2+1 ve vlastnictví manželčiny matky. Žalobce finančně zaopatřuje rodinu, když jeho manželka je na mateřské dovolené a přitom studuje a částečně si přivydělává (čtyři dny v měsíci), žalobce také pečuje o svou nezletilou dceru a zajišťuje její základní životní potřeby. Nezletilá dcera si na žalobce vytvořila silné citové pouto, je na osobě žalobce emočně a sociálně závislá. Případné odloučení žalobce od nezletilé dcery v případě nuceného vycestování by představovalo fatální zásah do života celé rodiny, a především nezletilé dcery. Byla by ohrožena jak péče, tak výživa nezletilé dcery, což rozhodně nelze považovat za její nejlepší zájem. Stejně tak je právem nezletilé dcery nebýt nucena k oddělení od svých rodičů. Uvedené skutečnosti vyplynuly i z výpovědi žalobce konané před prvostupňovým orgánem dne 7. 3. 2019.
52. Správní orgány si blíže neověřovaly výše uvedené skutečnosti, přesto uzavřely, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu není v případě žalobce nepřiměřené, když podle jejich názoru převažuje veřejný zájem státu, aby na jeho území pobývali cizinci, kteří dodržují právní předpisy České republiky, nad soukromým zájmem žalobce. Správní orgány nad rámec výsledku žalobce (ke kterému ovšem nepřihlédly) neprovedly žádné další dokazování ve vztahu k aktuálním rodinným vazbám žalobce na území České republiky, stejně jako nedefinovaly nejlepší zájem žalobcovy nezletilé (nyní čtyřleté) dcery, se kterou žalobce prokazatelně žije ve společné domácnosti (žalovaná připouští, že tuto skutečnost prvostupňový orgán nepopíral), aby vše mohly náležitě vyhodnotit v rámci hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte a konkurujícím veřejným zájmem.
53. Soud proto považuje skutkový stav týkající se soukromého a rodinného života žalobce za neúplně zjištěný ze strany správních orgánů. K námitce žalované, že žalobce nenavrhol, aby si prvostupňový orgán v řízení vyžádal stanovisko orgánu sociálně-právní ochrany dětí ve vztahu k žalobcově dceři E. V., je třeba připomenout, že řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je zahajováno z moci úřední a je to správní orgán, který v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34). Po správním orgánu sice nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho

soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ani neoznačí. Nicméně správní orgány si pro své rozhodnutí musejí opatřit takové podklady, aby mohly bezpečně zjistit osobní a rodinnou situaci cizince a následně kvalifikovaně posoudit dopad odejmutí povolení k trvalému pobytu do jeho soukromého a rodinného života. K tomu ovšem v projednávané věci podle názoru soudu nedošlo, přičemž v případě žalobce nelze říci, že by byl v řízení nečinný, když se nejen vyjádřil k zahájení správního řízení (prostřednictvím svého původního právního zástupce), ale též se dostavil k výsledku a prvostupňovému orgánu předestřel své rodinné a osobní poměry, včetně vztahu ke své nezletilé (nyní čtyřleté) dceři E. V., kterou vychovává se svou současnou manželkou, všichni tři žijící ve společné domácnosti.

54. Ze shora popsanych důvodů soud dospěl k závěru, že v projednávané věci správní orgány nemají ve správním spisu dostatečnou oporu pro závěr o přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu do soukromého a rodinného života žalobce, především s ohledem na nejlepší zájem žalobcovy nezletilé (nyní čtyřleté) dcery E. V. Soud proto nemá za naplněnou ani druhou podmínku pro zrušení trvalého pobytu žalobce ve smyslu § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle které předmětné rozhodnutí musí být přiměřené z hlediska zásahu do rodinného života žalobce.
55. S ohledem na shora uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí žalované dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí ohledně naplnění obou podmínek pro zrušení trvalého pobytu žalobce, dílem nemá oporu ve spise, dílem je se spisem v rozporu. Soud má též napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu, že správní orgány nesprávným způsobem aplikovaly podmínky pro zrušení trvalého pobytu dle § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na nesprávně zjištěný skutkový stav projednávané věci. Soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná vázána právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI.

Náklady řízení

56. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 12 228 Kč. Náklady žalobce tvoří jednak soudní poplatky ve výši 3 000 Kč (správní žaloba) a 1 000 Kč (návrh na odkladný účinek žaloby), dále pak odměna za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení a sepsání žaloby). Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč (tedy $2 \times 3\,100 = 6\,200$ Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (tedy $2 \times 300 = 600$ Kč). Soud dále přiznal z odměny advokáta žalobce DPH ve výši 1 428 Kč (21 % z částky 6 800 Kč), neboť právní zástupce žalobce doložil soudu potvrzení o své registraci k DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do

dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. dubna 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu